

חַת־ת לַשַּׁבָּת קוֹדֶשׁ פְּרֻשֵׁת קְדוּשִׁים (בְּחוּ"ל אַחֲרֵי) שַׁבָּת מְבֻרָכִים אֵייר פֶּרְקִי אָבוֹת – פֶּרְק ב' כ"ט נִיסָן ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁבִיעִי עִם רִש"י

אָסוּר לֵאכֹל בְּהֵמוֹת לֹא בְּשֵׁרוֹת, כְּמוֹ שֶׁה' צִוָּה עָלֵינוּ.
ה' מְקַדֵּשׁ אוֹתָנוּ, לְכֹן יֵשׁ לְהִתְחַתֵּן בְּדֶרֶךְ הַתּוֹרָה, לֵאכֹל כֶּשֶׁר וְלֹא לַעֲבֹד עֲבוֹדַת זָרָה.
אִם אָדָם מְגַלֶּה אֶת הָעֵתִיד בְּאַמְצָעוֹת אוֹב אוֹ יִדְעוֹנִי-אַמְצָעֵי טְמָאָה, הוּא נִהְרָג עַל יְדֵי בֵּית הַדִּין.

תְּהִלִּים / יוֹם כ"ט לַחֹדֶשׁ פֶּרְקִים ק"מ-קמ"ד

בְּתִהִלִּים שֶׁל הַיּוֹם יֵשְׁנוּ פְּסוּק שְׁכַלְכֶם מִכִּירִים טוֹב, בְּגִלָּל שְׁאוּמְרִים אוֹתוֹ מִדֵּי יוֹם בְּסִיוֹם הַתְּפִלָּה:
"אֶךְ צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ". בְּשִׁנַּת תַּשְׁד"מ הִרְבִּי בִקֵּשׁ שְׁכַלְכֶם, לֹא רַק חֲסִידִים, יֹאמְרוּ אֶת הַפְּסוּק הַזֶּה
אַחֵר הַתְּפִלָּה וְגַם יֹאמְרוּ לִפְנֵי הַתְּפִלָּה "הִרְיִנִי". אֲמִירַת פְּסוּקִים אֵלּוּ תִסְיַע לְהַבִּיא שְׁלוֹם לְעוֹלָם.

יֵשְׁנוּ סְפּוֹר מִיַּחַד כְּשֶׁהַחֹלּוּ בְּמִנְהַג זֶה:

בְּשִׁנַּת תַּשְׁד"מ לֹא הָיָה הִרְבָּה שְׁלוֹם בֵּין הַמְּדִינּוֹת. כְּדֵי לְסִיַּע בְּכֹךְ, בְּשִׁיחָה לְכָבוֹד י"ט כְּסִלּוֹ, הִרְבִּי אָמַר
שְׁכַל יְהוּדֵי צָרִיד לֹאמַר "הִרְיִנִי מִקֶּבֶל" לִפְנֵי הַתְּפִלָּה וְ"אֶךְ צְדִיקִים" אַחֲרֵי הַתְּפִלָּה, לֹא מִשְׁנָה בְּאִיזָה נֶסֶח
הֵם מִתְּפַלְּלִים. הִרְבִּי אָמַר שֶׁלְמִירוֹת שְׁכַלְכֶם הִרְבִּי הַקּוֹדֶם שָׁלַח שְׁלִיחִים לְמִרוֹקוֹ וּלְתוֹנִיִּסְיָה הוּא הוֹרָה
לָהֶם שֶׁלֹּא לְשִׁנוֹת מִהַמְּנַהֲגִים שֵׁם, הוּא בְּכָל זֹאת מִבְּקֵשׁ שְׁיוֹסִיפוּ אֶת שְׁתֵּי הַשּׁוּרוֹת הַלָּלוּ. בְּאַמְתָּ, הִרְבִּי
אָמַר, זֶה אֵינוֹ מִנְהַג חֹדֶשׁ הַיּוֹת וּפְסוּקִים אֵלּוּ מוֹפִיעִים בְּסִדּוֹר שֶׁל הַרְמַב"ם שֶׁל הָאֲרִיזֵל וְצְדִיקִים אֲחֵרִים.

הַבְּחוּרִים הַתְּמִימִים שֶׁהָיוּ שְׁלוּחִים בְּמִרוֹקוֹ, הִלְכוּ לְבִתִּי בְּנִסַּת בְּיוֹם הַמַּחֲרַת כְּדֵי לֹאמַר לְאַנְשֵׁים
לְהִתְחִיל לֹאמַר אֶת הַפְּסוּקִים הָאֵלֶּה. וּבְגִלָּל שֶׁהִרְבִּי אָמַר שֶׁזֶה חֲשׁוֹב, אֶחָד מֵהֶם הָעֵלָה רַעֲיוֹן שְׁאוּלֵי הֵם
יִכְבְּלוּ לְהַדְבִּיק דָּף עִם הַפְּסוּקִים הָאֵלּוּ לְסִדּוּרִים בְּבִתִּי הַכְּנֶסֶת וּבִתִּי הַסֶּפֶר, מִתּוֹךְ כְּבוֹד לְרַבִּי, הַמּוֹרִים

בבתי הספר והגבאים בבתי הכנסת אפשרו להם לעשות זאת למרות שהתפללו בנשח אחר. אחד מהתמימים מצא את הפסוקים בסדור מרוקאי שהדפס לפני כ 200-300 שנה. והיהודים המרוקאים הרגישו טוב יותר מכיון שבדיוק כמו שאמר הרב, זה לא מנהג חדש, זה באמת היה הנשח שלהם. התמימים החליטו שהם צריכים ללמד את הפסוקים לכל ילדי צבאות ה'. הם השתמשו במנגינה של צבא מרוקו שכלם הכירו ושרו את הפסוקים במנגינה זו. כל הילדים אהבו מאוד לשיר זאת. התמימים קוו שבפי ששרים האדירת והאמונה במנגינה שלקוחה מההמנון הצרפתי, הם גם יוכלו להעלות את השיר הזה לקדשה. כמה חדשים מאחר יותר, כשהם סימו את תפקידם במרוקו, הם חזרו ל770, בשמחת תורה תשמ"ה. הם הביאו אתם כמה ילדים שיוכלו לראות את הרב. במוצאי שמחת תורה, בחורים לקחו את הילדים כדי לקבל בוס של ברכה. כשהרב מזג יין, הוא בקש מהילדים לבוא ולשיר "הריני מקבל" לכל מי שנמצא שם.

תניא / לקוטי אמרים פרק מ"ד (כ"ט ניסן שנה מעברת)

אתמול למדנו על סוג של אהבה לה' שיש לכל יהודי. שבו הוא מרגיש ה' הוא החיות שלו והוא "צמא" להרגיש את החיות הזו על ידי למוד תורה. היום לומדים על אהבה עוד יותר נעלית לה', שהאדם איננו חושב על עצמו אלא רק מה הוא יכול לעשות עבור ה'. אהבה זו היא כפי שלעיתים ילד מרגיש, שהוא מוכן לעשות עבור הוריו הכל מבלי לחשב על עצמו. בזהר מדבר שאהבה כזו היא אהבת ה' כפי שמשה רבנו הרגיש. לכל יהודי יש את אותו אבא- ה', בדיוק כמו למשה רבינו. באמצעות הרבי שהוא משה בדורנו, אנו מקבלים את הכח לטעם מעט מהאהבה שהיתה למשה רבנו לה'. האהבה הזו מסתתרת, אבל ביכלתנו "להעיר" אותה כדי שנחוש אותה. איך "מעירים"? יש לדבר על כך שה' הוא אבינו האמתי. להרגלים יש כח מאד חזק, שהם הופכים להיות חלק מהטבע שלנו. לכן כאשר נתאמן ונתרגל לעשות כן, אהבת ה' כזו תהיה חלק בלתי נפרד מאתנו.

היום יום / כ"ט ניסן

היום הוא היום הארבעה עשר לעמר.

האדמו"ר הזקן אמר מאמר לצמח צדק שנקרא "להבין ענין נפש אלקית" (על הנשמה). המאמר הזה מבסס על פסוק מתוך עלית שלישי בפרשת קדושים "לא תאכלו" (שהיה בחמש של כ"ט ניסן בשנה בה נכתב ה"היום יום"). אחרי המאמר, האדמו"ר הזקן אמר "נו, אמור משהו שיעשה את המאמר יותר געשמאק (עם טעם). אז הצמח צדק כתב את המאמר והכניס את התוספות שלו בסוגרים. מאחר יותר האדמו"ר הזקן אמר להפוך את הערות הצמח צדק בחלק מהמאמר ולהוציא אותם מהסוגרים – שיהיו פשוט כמו חלק ממאמר שאמר האדמו"ר הזקן. שנים רבות אחר כך, מאמרים מהרב המהר"ש נערכו לספר שנקרא "לקוטי תורה לג' פרשיות (מאמרים לשלשת הפרשיות הראשונות בתורה). הרבי הרש"ב אמר להשתמש במאמר המזכר לעיל של האדמו"ר הזקן והצמח צדק בתור הקדמה לספר של הרבי המהר"ש.

ספר המצוות / מצות לא תעשה שי"ז, עשה קע"ח

היום מסיימים את סדרת הלכות סנהדרין, ונלמד את הפרק הראשון של הלכות עדות – שמדבר על

עדים המעידים בבית הדין.
בספר המצוות לומדים 2 מצוות:

1. **מצות לא תעשה שי"ז** - אסור לקלל כל אדם אפילו אם הוא לא יכול לשמוע.
2. **מצות עשה קע"ח** - אם אדם יודע על משהו שבית הדין דן בו כעת, הוא צריך לבוא ולהעיד.

רמב"ם / הלכות סנהדרין פרקים כ"ה - כ"ו - עדות פרק א'

פרק כ"ה - לומדים הלכות כיצד על הדין להתייחס לקהלה שלו (זה בודאי חשוב לכל אדם שעובד מול קהלה).
הרמב"ם מזכיר לדין להתנהג יפה לאנשים מהקהלה שלו למרות שהם פשוטים ואולי לא רוחניים כמוהו. הם ילדים של אברהם, יצחק ויעקב!
מר ג'ורג' רוהר, אחד מבגלי הצדקה הגדולים שעוזר להרבה מוסדות של הרבי, הגיע פעם לרבי. הוא רצה לחלק חדשות טובות.. הוא ספר לרבי על מנין שהוא ארגן ליהודים ללא שום רקע יהודי.
"מה?" שאל אותו הרבי.
מר רוהר אמר לרבי שוב: ארגנתי מנין ליהודים ללא שום רקע יהודי".
"תחזר אליהם ותאמר להם שיש להם רקע יהודי!" אמר הרבי, הם הבנים של אברהם יצחק ויעקב!
דין צריך גם מאד להקפיד שלא לעשות דברים שעלולים לגרום לאדם לאבד את כבודו למשל להשתכר במסיבות. לומדים גם שאנשים צריכים לכבד את בית הדין ולבא כאשר קוראים להם בבית הדין. בית הדין צריך להקפיד כאשר הם קוראים לאדם, לודא שהוא יכול לבא. למשל הם לא יכולים לקרא לאדם להתייצב בבית הדין ביום שישי כיון שכלם עסוקים בהכנות לכבוד שבת.
פרק כ"ו - לומדים הלכות על העונש המגיע על קללה. למרות שיש מצוה שאסור לקלל אף אחד, יש מצוה מיחדת שאסור לקלל שופט. מי שעובר על כך מקבל מלקות פעמים. ההלכה האחרונה מזכירה שאסור ללכת לבית משפט לא יהודי (ערבאות). יהודים שופטים על פי תורה בבית הדין היהודי. רק אם אדם מסרב לבוא לבית הדין, בית הדין רשאי להרשות לתובע לתבע אותו בבית משפט כללי.
כעת מתחילים סדרה חדשה של הלכות על עדות.
פרק א' - אם אדם יכול להיות עד, מצוה עליו לעשות זאת ולהעיד בבית הדין. לומדים כיצד הדין שואל את העדים שאלות, כדי לודא שהם אומרים רק את האמת ושכולם מעידים עדות זהה.
יש שבע שאלות בסיסיות מתי והיכן קרו הדברים. ואז מבקשים יותר פרטים כמו - איזו מלאכה הוא עשה? אבל הדין צריך גם לשאול שאלות שאינן קשורות ישירות לענין עליו מעידים, רק כדי לודא שהאדם אומר את האמת. למשל אפשר לשאול איזה צבע בגד לבש האדם השני אפילו שזה לא קשור במישרין לענין הנידון בבית הדין.

זרכי החסידות / פרקי אבות

במשנה הראשונה בפרק ב', הפרק אותו למדנו השבוע, רבי (רבי יהודה הנשיא) אומר: איזוהי דרך ישרה שיבור לו האדם - כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם. הרבי אומר שזה מראה שכל אחד מאתנו צריך לדאג שיש בו את שני הדברים.

1. שמה שעושה בעבודת ה' שלו הוא תפארת - משתפרים עוד ועוד בלמוד התורה וקיום

2. גם יש לודא שעוזרים לאנשים אחרים להתקרב לה'.

אי אפשר לאחד בלא השני.

רבי יהודה הנשיא היה זה שאמר את המשנה הזו, כיון שהיה הנשיא- כמו הרבי- של כל היהודים. והיה עסוק בעזרה ליהודים אחרים והיה אפשר לחשב שאדם עם כזו שליחות חשובה, לא צריך לעבד בעבודת ה' של עצמו. אבל זה לא נכון, צריך ללכת לעשות מבצעים אבל גם לעבד על התפלה, הלמוד והמדות שלנו כדי שיהיו כמו שה' מצפה שיהודי יהיה.

(ראה שיתח פרשת דברים תשל"ה)